

να εντάσσουν και μη υποκείμενους στον φόρο σε αυτές τις «ομάδες ΦΠΑ», διότι τούτο θα είχε ως συνέπεια να έχουν πρόσωπα που δεν υπόκεινται στον φόρο τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των υποκειμένων στον φόρο. Επομένως, είναι αντίθετη προς την οδηγία η ιρλανδική ρύθμιση η οποία προβλέπει ότι μη υποκείμενοι στον φόρο μπορούν να είναι μέλη «ομάδας ΦΠΑ».

(¹) ΕΕ L 347, σ. 1.

Προσφυγή της 24ης Φεβρουαρίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-86/11)

(2011/C 145/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωπος: R. Lyal)

Καθού: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, επιτρέποντας σε πρόσωπα μη υποκείμενα στον φόρο να αποτελούν μέλη μιας ομάδας ΦΠΑ (ομάδας που θεωρείται ως ενιαίο υποκείμενο στον ΦΠΑ πρόσωπο), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ (¹) του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας·
- να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Για πρακτικούς λόγους και προς καταπολέμηση πιθανών καταχρήσεων, η οδηγία περί ΦΠΑ παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να αντιμετωπίζουν, από φορολογικής απόψεως, δύο ή περισσότερα υποκείμενα στον φόρο πρόσωπα ως ενιαίο υποκείμενο στον φόρο πρόσωπο. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η οδηγία δεν παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να προβλέπουν ότι σε μια τέτοια ομάδα μπορούν να περιλαμβάνονται και πρόσωπα μη υποκείμενα στον φόρο, πράγμα το οποίο θα είχε ως αποτέλεσμα να επεκτείνονται τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των φορολογουμένων σε μη υποκείμενους στον φόρο. Επομένως, η νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου που επιτρέπει την ένταξη προσώπων μη υποκείμενων στον φόρο σε μια ομάδα ΦΠΑ είναι αντίθετη προς την οδηγία.

(¹) ΕΕ L 347, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε την 1η Μαρτίου 2011 η Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 17 Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-336/08, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-98/11 P)

(2011/C 145/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (εκπρόσωποι: G. Hild, Rechtsanwältin, R. Lange, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 17 Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-336/08 και να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση αίτηση αναίρεσεως στρέφεται κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει η νυν ανααιρεσείουσα κατά της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (ΓΕΕΑ), της 11ης Ιουνίου 2008, που απέρριψε την αίτησή της για την καταχώριση τρισδιάστατου σήματος που παριστάνει ένα σοκολατένιο λαγό με κόκκινο φιάγκο.

Ως λόγους αναίρεσεως η ανααιρεσείουσα προβάλλει την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94.

Ως προς τον πρώτο λόγο αναίρεσεως, που αφορά την εξέταση του διακριτικού χαρακτήρα, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι ούτε η εξέταση του ΓΕΕΑ αλλά ούτε και ο δικαστικός έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου ικανοποιούν τις απαιτήσεις που ορίζει ο νόμος, καθόσον αμφότερες οι αποφάσεις στηρίχθηκαν σε εικασίες. Συγκεκριμένα, το ΓΕΕΑ βασίστηκε στην εικασία ότι η διαπίστωση ότι το πασχαλινό σοκολατένιο λαγουδάκι αποτελεί παραδοσιακή σχηματοποιημένη μορφή που συνδέεται με τις πασχαλινές εορτές ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη και ότι τούτο δεν αμφισβητείται. Εντούτοις, ποτέ η διαπίστωση αυτή δεν ήταν αναμφισβήτητη, η δε ανααιρεσείουσα την αμφισβήτησε ρητώς προσκομίζοντας πλήθος πραγματικών στοιχείων. Το ΓΕΕΑ και το Γενικό Δικαστήριο όφειλαν να έχουν προβεί σε αξιολόγηση των στοιχείων αυτών προκειμένου να εκπληρώσουν επαρκώς κατά νόμο την υποχρέωση εξέτασεως που υπέχουν από το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε ότι η χρήση του χρυσόχαρτου για πασχαλινά σοκολατένια λαγουδάκια είναι συνήθης στην αγορά, μολονότι με την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατονομάζονται μόνον άλλα τρία προϊόντα για τα οποία χρησιμοποιείται χρυσόχαρτο ως περιτύλιγμα. Αυτός ο αριθμός προϊόντων δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το χαρακτηριστικό αυτό θεωρείται «σύννηδες στην αγορά».